

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Quanam ratione hoc in exercitio interveniat charitas

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

cum magna reverentia disponis nos. Adeoque nil penitus nobis accidit, quin ipsum Deus simul composuerit, atq; ad salutem ac perfectionem nostram, modò rite eo uti velimus, opportunum judicaverit. Hoc sanè nostram in illius amantem directionem augere supra modum confidentiam debet, ut in omnibus paternam illius providentiam per plenam nostræ cum illius voluntate conformitatem adoremus. Atque istud reverà est, in quo omnis consistit perfectio. Neque enim credendum est, ait S. Theresia, in ipsâ alia arcana vel incognita mysteria delitescere. Hæc totius nostri boni summa est.

*In castell,
anim.
mans. 2.*

Duo exercitii istius fructus.

Dux autem hinc peculiariter emanant prærogativæ. Prima est non exigua interior pax cum admirabili animi moderatione atq; æquitate. Altera est non mediocri virtutis ac meriti incrementum, cum radicatione cordis nostri in Deo adeò profunda, ut nullo inde casu revelli queat.

*Isa. 48. 17.
18.*

Ex duobus id elicimus Scripturæ locis, quorum alter est Isaia 48. ubi Deus ita ait: *Ego Dominus gubernans te in via, qua ambulas; utinam attendisses mandata mea: facta fuisset sicut flumen pax tua, & justitia tua sicut gurgites maris.*

*Iob. 22. 21.
24.*

Alter est Jobi 22. ubi dicitur: *Acquiesce Deo & habeto pacem, & per hæc habebis fructus optimos. Dabit pro terra silicem, & pro silice torrentes aureos.*

Quanam ratione hoc in exercitio interveniat charitas.

Consumptio atq; essentialis exercitii istius perfectio humilis est, atque affectuosa in ducta

ductu atq; auspiciis Dei in omnibus tam prosperis quàm adversis assensio ac nostri renunciatio. Hæc autem nihil aliud est, quàm actus charitatis, quo quidquid fit à Deo diligimus: ita ut res nobis non arrideant propter seipsas, sed propter amorem Dei illas ita decernentis. Si quæ verò nobis contrariæ in seipsis displiceant, placent tamen ob Dei illis conjunctâ voluntatē.

Hoc supposito permagni faciendus est Deus, magisque exoptandum, ut illius in omnibus voluntas fiat, quàm nostra aut ullius creaturæ. In istâ etenim voluntatum unione propriè consistit verus amor, quæ si disjungi inciperent, mox amor extingueretur aut saltem intepesceret. At Scriptura sancta ait, quod fideles in hoc amore Deo in cunctis rebus acquiescent: *Fideles in dilectione acquiescent illi.* Et S. Augustinus adjungit: Nihil à nobis offerri Deo gratius posse, quàm si illi dicamus: *Posside nos* & dispone de nobis, uti de re, quæ tota tua est; adorando illius ductum, ipsiusque gubernationi in cunctis nos submitiendo.

Actus, quos in hoc exercitio elicere debemus, esse poterunt similes istis, quos ex sacris Scripturis ac Sanctorum praxi deduximus.

O quàm bonus & suavis est, Domine, spiritus tuus in omnibus! Sap. 12. 13

Tua autem, Pater, providentia ab initio cuncta gubernat. Sap. 14. 3.

Iustus es, Domine, in omnibus viis tuis, & sanctus in omnibus operibus tuis. Ps. 144. 17.

Ego non sum turbatus, te pastorem sequens. Jer. 17. 16.

Omni sollicitudinem meam in te projicio: quoniam tibi cura est de omnibus. I. Pet. 5. 7.

S. Gertrud *Aeterna voluntas tua, Domine, fiat in nobis,*
In omni
eventu
contrario. *Ita Pater, quoniam sic fuit placitum antequam*
Matt. II. Obmutui & non aperui os meum, quoniam
26. tu fecisti.
Pf 38. 10.

CAPUT XXXVI.

*Monita circa orationem a spirativam.**Monitum primum.*

Aspirationum finem non esse dumtaxat, ut in bono conservemur, sed etiam, quin & amplius, ut in illo proficiamus, atque in Dei amore incrementa sumamus, superius à nobis dictum fuit. Eapropter nequaquam satis est, ut semper in animo simus comparati ad nos ad Deum in occasionibus occurrentibus elevandos (quò dumtaxat spectare videntur ea, quæ diximus hactenus) verùm insuper oportet, ad hoc ut nos ipsos excitemus, connitendo, bonum aliquem cogitatum in nostro semper corde ut habeamus; ex quo velut proprio argumento jaculatorias atque ardentiores orationes queamus efformare. Ob cuius rei defectum ait noster eximius contemplativus Frater Joannes à S. Sampone, remanemus otiosi, quin sciamus, cui rei intendere debeamus. Non quod impossibile sit, ut nos occupemus, prout asserunt bene multi, sed quia voluntatem non excitamus, ut oportet, circa materias, quæ accendere possent atque inflammare. Atque ista continui atque ardentioris amoris occupatio vita esse deberet animarum, quotquot sunt ad Ordinem Carmeli-